

Salvà, un (nou) glop de poesia

JAUME CLADERA

Costa de creure que encara puguem (re)descobrir clàssics de la literatura catalana que, per una raó o altra, el cànon ha esborrat. La poesia de Maria Antònia Salvà, que ara recupera l'Editorial Barcino amb la reedició de dos reculls, *Espigues en flor* i *El retorn*, és una d'aquestes obres que, tot i marcar una època en la nostra tradició cultural —i, especialment, en la mallorquina—, sembla haver quedat en un segon pla. Apropar-se a la poeta llucmajorera és també una porta d'entrada a l'arcàdia dels poetes mallorquins d'inicis del XX: una terra pagesa que es vertebrava en una cultura popular viva. La glosa i les cançons tradicionals travessen les creacions primerenques de la poeta, que trobem a *Espigues en flor*, on els versos exploren el Pla de Mallorca amb una acurada atenció a la flora, la llengua i els costums del seu «país del pla». En canvi, les poesies d'*El retorn* tenen una lectura més aviat simbòlica, allunyada dels tocs naturalistes o propis del costumisme romàntic inicial. Salvà s'immergeix, amb aquest recull de poemes, en el postsimbolisme dels trenta, mantenint, però, algunes reminiscències del folklore illenc.

Aquesta reedició obre les portes a recuperar una poeta que, com assenyala Maria Callís Cabrera, fou maltractada pel cànon per allò mateix que la distingia: «haver nascut dona, en un món rural i a Mallorca». Aquesta triple divisa que determina els seus versos i els concedeix, alhora, una perspectiva nova en la literatura catalana, condiciona la seva lectura. Ara, la veu de Maria Antònia Salvà torna per a aquell lector assedegat que cerqui «un glop de poesia» que, un segle després, ressoni tan vigent com llavors.

Maria Antònia Salvà a la segona dècada del s. XX